

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ

Προσφυγή αρ. 20474/12

Αθανάσιος ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

κατά Ελλάδας

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα), που συνεδρίασε στις 12 Σεπτεμβρίου 2017 σε Επιτροπή με την ακόλουθη σύνθεση:

Kristina Pardalos, *Πρόεδρος*,

Pauliine Koskelo,

Tim Eicke, *δικαστές*,

και με τη σύμπραξη της Renata Degener, *Αναπλ. Γραμματέα Τμήματος*,

Έχοντας υπόψη την προαναφερθείσα προσφυγή που ασκήθηκε στις 22 Μαρτίου 2012,

Αφού διασκέφθηκε, εξέδωσε την ακόλουθη απόφαση :

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ

1. Ο προσφεύγων, Αθανάσιος ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, είναι Έλληνας υπήκοος, γεννηθείς το 1944, κάτοικος Αθηνών. Ενώπιον του Δικαστηρίου τον εκπροσώπησε ο Π. Μηλιαράκης, Δικηγόρος, μέλος του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών.

2. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιό της, τον κ. Μ. Απέσσο, Πρόεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

Τα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υπόθεσης

3. Τα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υπόθεσης όπως τα ιστορούν οι διάδικοι έχουν ως εξής:

4. Στις 27 Οκτωβρίου 2005, ο προσφεύγων και ο/η Σ.Τ., οι οποίοι κατηγορήθηκαν για φοροδιαφυγή και έκδοση εικονικών φορολογικών στοιχείων κατ' εξακολούθηση,

κλήθηκαν να παραστούν ενώπιον του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών («το δικαστήριο») το οποίο έκρινε την απόφαση σε πρώτο βαθμό.

5. Η δικάσιμος η οποία αρχικά είχε οριστεί στις 5 Δεκεμβρίου 2005, αναβλήθηκε για τις 15 Μαρτίου 2006 λόγω υπέρβασης του ωραρίου των δικαστικών γραμματέων. Την τελευταία αυτή ημερομηνία αναβλήθηκε λόγω απεργίας των υπαλλήλων της Γραμματείας για τις 28 Σεπτεμβρίου 2006, οπότε και αναβλήθηκε για άλλη μια φορά λόγω υπέρβασης του ωραρίου των δικαστικών γραμματέων για τις 30 Απριλίου 2007.

6. Στη συνέχεια, η δικάσιμος αναβλήθηκε δύο φορές και ορίστηκε για τις δικασίμους της 14^{ης} Νοεμβρίου 2007 και 8^{ης} Ιανουαρίου 2008 λόγω κωλύματος του δικηγόρου των δύο συγκατηγορουμένων. Την τελευταία αυτή ημερομηνία το δικαστήριο διέταξε την προσκόμιση ενός εγγράφου και η δικάσιμος αναβλήθηκε για τις 9 Ιουνίου 2008, οπότε και αναβλήθηκε για τις 24 Σεπτεμβρίου 2008, λόγω κωλύματος του δικηγόρου των συγκατηγορουμένων.

7. Η επ' ακροατηρίου διαδικασία έλαβε εν τέλει χώρα, μετά από μια αυτεπάγγελτη αναβολή, στις 18 Σεπτεμβρίου 2009 και συνεχίστηκε στις 25 και 30 Σεπτεμβρίου 2009.

8. Στις 30 Σεπτεμβρίου 2009, το δικαστήριο καταδίκασε τον προσφεύγοντα σε συνολική ποινή φυλάκισης έξι ετών (απόφαση αρ. 83155/09, 87133/09 και 89150/09). Την ίδια μέρα, ο προσφεύγων άσκησε έφεση κατά της πρωτοβάθμιας απόφασης.

9. Στις 18 Δεκεμβρίου 2009, το δικαστήριο, δικάζοντας κατ' έφεση σε τριμελή σύνθεση, μείωσε την επιβληθείσα ποινή σε τρεις μήνες φυλάκισης με τριετή αναστολή (αποφάσεις αρ. 87228/09 και 87745/09).

10. Στις 28 Φεβρουαρίου 2011, ο προσφεύγων άσκησε αναίρεση.

11. Με την υπ' αρ. 1118/2011 απόφασή του της 12^{ης} Ιουλίου 2011 ο Άρειος Πάγος επικύρωσε την προσβληθείσα απόφαση. Η απόφαση του Αρείου Πάγου καθαρογράφηκε και στις 23 Σεπτεμβρίου 2011 εκδόθηκε επικυρωμένο αντίγραφο αυτής.

ΑΙΤΙΑΣΗ

12. Ο προσφεύγων επικαλείται το άρθρο 6§1 της Σύμβασης και παραπονείται για τη διάρκεια της επίδικης διαδικασίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ

13. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας παραβίασε την αρχή της «λογικής προθεσμίας» όπως ορίζεται από το άρθρο 6§1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

Άρθρο 6§1

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθῇ (...) εντός λογικής προθεσμίας υπό δικαστηρίου, (...), το οποίον θα αποφασίση (...) επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως»

14. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι η υπό κρίση περίοδος άρχισε στις 27 Οκτωβρίου 2005, με την κοινοποίηση της κλήτευσης προς τον προσφεύγοντα και ότι ολοκληρώθηκε στις 23 Σεπτεμβρίου 2011, ημερομηνία κατά την οποία καθαρογράφηκε η υπ' αριθ. 1118/2011 απόφαση του Αρείου Πάγου και εκδόθηκε επικυρωμένο αντίγραφο αυτής. Επομένως, η υπό κρίση περίοδος διήρκεσε πέντε έτη και έντεκα μήνες περίπου για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

15. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας κρίνεται σύμφωνα με τα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υπόθεσης και με βάση κριτήρια που έχει θεσπίσει η νομολογία του Δικαστηρίου, και ειδικότερα με βάση την περιπλοκότητα της υπόθεσης, τη συμπεριφορά του προσφεύγοντος και των αρμοδίων αρχών, καθώς και με βάση το διακύβευμα της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους (βλ. μεταξύ πολλών άλλων, *Μιχελιουδάκης κατά Ελλάδας*, αρ. 54447/10, §44, 3 Απριλίου 2012, καθώς και τις εκεί παραπομπές).

16. Στην υπό κρίση υπόθεση, το Δικαστήριο επισημαίνει εξ αρχής ότι το σύνολο της διαδικασίας εκτείνεται σε πέντε έτη και έντεκα μήνες περίπου, διάρκεια η οποία, αυτή καθεαυτή, δεν είναι μη εύλογη για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας (*Καντάς κατά Ελλάδας*, αρ. 47943/10, §22, 26 Νοεμβρίου 2013, και *Καραμπάτσου κατά Ελλάδας*, αρ. 40138/09, §16, 27 Μαρτίου 2012). Όσον αφορά τη διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του μονομελούς πλημμελειοδικείου που δίκασε σε πρώτο βαθμό, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι διήρκεσε λίγο λιγότερο από τέσσερα έτη. Επισημαίνει επίσης ότι η επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του εν λόγω δικαστηρίου αναβλήθηκε επανειλημμένως και μεταξύ άλλων με αίτημα του δικηγόρου του προσφεύγοντος και του συγκατηγορούμενού του.

Ως εκ τούτου θεωρεί ότι η ενός έτους περίπου καθυστέρηση, ήτοι από τις 30 Απριλίου 2007 έως 8 Ιανουαρίου 2008 και από τις 9 Ιουνίου 2008 ως τις 24 Σεπτεμβρίου 2008, δεν μπορεί να καταλογιστεί στις αρμόδιες αρχές. Εξάλλου, παρατηρεί ότι οι διάρκειες της διαδικασίας ενώπιον του τριμελούς πλημμελειοδικείου που δίκασε σε έφεση καθώς και της ενώπιον του Αρείου Πάγου διαδικασίας είναι ιδιαίτερα σύντομες. Συναφώς σημειώνει ότι η περίοδος ενός έτους και δύο μηνών περίπου –ήτοι από 18 Δεκεμβρίου 2009, οπότε δημοσιεύθηκε η απόφαση του Πλημμελειοδικείου επί της έφεσης, έως τις 28 Φεβρουαρίου 2011, οπότε ο προσφεύγων άσκησε αναίρεση-δεν μπορεί να καταλογιστεί στις αρμόδιες αρχές (Λαδά και λοιποί κατά Ελλάδας, αρ. 24610/12, §17, 6 Οκτωβρίου 2015).

17. Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των στοιχείων που συγκεντρώθηκαν, το Δικαστήριο εκτιμά ότι στην υπό κρίση υπόθεση δεν υπήρξε υπέρβαση της «λογικής προθεσμίας» υπό την έννοια του άρθρου 6§1 της Σύμβασης.

18. Ως εκ τούτου, πρέπει να απορριφθεί η αιτίαση του προσφεύγοντος ως προφανώς αβάσιμη, κατ' εφαρμογή του άρθρου 35§§3 (α) και 4 της Σύμβασης.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, ομόφωνα,

Κηρύσσει την προσφυγή απαράδεκτη.

Συντάχτηκε στα γαλλικά και εν συνεχεία κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 5 Οκτωβρίου 2017.

Renata Degener

Αναπληρ. Γραμματέας

Kristina Pardalos

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο έγγραφο

Η μεταφράστρια

Μαρία Καραμπάτσα